

Giới thiệu Quả Mâm Xôi Và Chú Chó Già

Truyện Quả Mâm Xôi Và Chú Chó Già của tác giả Trịnh Tiểu Mạch Thuyết là một câu truyện ngôn tình hiện đại, HE.

Câu chuyện rất đơn giản, chỉ là về một anh cảnh sát già lỗi thời và một cô sinh viên trẻ tuổi. Một lần tình cờ gặp mặt sau đó như cơ duyên lại mang họ về với nhau.

Mời các bạn cùng theo dõi câu truyện này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Quả Mâm Xôi Và Chú Chó Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

“Họ tên.”

“Nhâm... Nhâm Viện Viện.”

“Giới tính.”

“—— Nữ.”

“Người ở đâu?”

“...”

“Tại sao lại đứng đường?”

“...”

“Tôi đang hỏi cô đó, trả lời đi!”

Cô khóc òa một tiếng: “Trần Ngạn, tôi muốn gặp Trần Ngạn!”

Bạn đang đọc truyện *Quả Mâm Xôi Và Chú Chó Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Đèn nê-ông nhấp nháy trên bầu trời của thành phố, chiếu ra những tia sáng tím nhàn nhạt.

Cuối tuần, đèn trên đường về nhà lơ mờ, ngẩng đầu lên, tán lá xanh um của cây ngô đồng đương lúc rơi rụng trong đêm, trong tiếng rơi xào xạc, cô đánh ngáp một cái, nhảy qua một hòn gạch nằm giữa đường.

Trong tiếng ve kêu, hơi nóng oi bức cũng dần giảm nhiệt.

Có rất nhiều xe đỗ hai bên đường nhỏ, ắp chỗ giao nhau giữa ánh sáng và bóng râm, không phân biệt rõ màu sắc.

Trên đường chỉ có một mình cô, Nhâm Viện Viện ngậm nga khe khẽ, đầu ngón tay trượt từ chiếc xe này đến chiếc xe khác, làm những hạt bụi nhỏ bám vào vân tay.

Kia.

Hyundai.

BMW.

Jeep.

Jaguar.

(Đây là những hãng ô tô nổi tiếng thế giới)

Lại là một chiếc Hyundai.

“...”

Đầu ngón tay bỗng dừng lại ở đuôi xe.

Cô cứng người ở tại chỗ hai giây, sau đó tiếp tục đi lên phía trước, một tay nắm chặt cầu vai ba lô, tay kia nắm lấy điện thoại di động trong túi.

Cố gắng bình ổn hô hấp, cô liếc mắt nhìn khúc quẹo ở cuối đường một chút, sau khi đi vòng qua chỗ đó, cô chạy như bay qua cánh cổng đơn của tiểu khu trước mặt, ngồi xổm dưới đất, tay run run nhấn mở điện thoại di động.

Tay lạnh toát, chạm vào vài lần cũng không có phản ứng.

Nhâm Viện Viên thử ba bốn lần, cuối cùng cũng mở được điện thoại.

“Xin chào, khu trung tâm chỉ huy xin nghe.”

Đầu máy bên kia là một giọng nam trầm thấp.

“Anh.. xin chào, tôi muốn báo án.” Cô cố gắng nuốt nước bọt trong miệng.”Tôi vừa về nhà cuối tuần, thấy... ở ven đường, có một người đàn ông trói một cô gái, trên, trên ghế lái phụ...”

“Cô bình tĩnh một chút, bản thân cô bây giờ có an toàn không?”

“An toàn?” Cô từ chỗ mình ngồi xổm lặng lẽ thò đầu ra ngoài, đầu mũi nhăn nhúm lại, nghe như tiếng của một con thỏ.

“Có lẽ, an, an toàn, ừ, tôi trốn đi rồi.”

“Đại khái là ở chỗ nào?”

“Tôi...”

Nhâm Viện Viên do dự một chút.

Bên kia ngừng lại một giây, “Chiếc xe kia đang ở đâu? Cô có thể miêu tả một chút chỗ chiếc xe đang đỗ chứ?”

Nhâm Viện Viên liên báo cáo vị trí của kẻ đó.

“Bề ngoài.”

“Jaguar, có lẽ là màu xanh nhạt, tôi thấy không rõ, đậu bên trái đường, trên xe có rất nhiều bụi, trên cửa xe có câu ‘tôi về ra con đường’.” Cô chà xát đầu ngón tay.

Cô nghe thấy giọng người đàn ông kia xa hơn một chút, giống như sấm sét vang lên giữa đồn cảnh sát lúc mười một giờ khuya.

“Lão Chu! Mẹ nó, đừng ngủ nữa, xuất cảnh!”

Máy nghe bên kia nhanh chóng kéo còi báo động.

Bạn đang đọc truyện *Quả Mâm Xôi Và Chú Chó Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 3

Vụ án tử của tỉnh Khóa đã sa lưới.

Hắn là người miền nam, buôn lậu thuốc phiện, trên tay có đến năm mạng người, tất cả đều là phụ nữ.

Trần Ngan kéo cần phanh tay cho xe dừng lại, mở điện thoại di động ra.

Điện thoại di động của anh vẫn còn là loại Motorola rất lỗi thời, nắp bật, lớp viền màu đen đã bị mài tróc nước son, lộ ra phần nhựa bên trong.

Điện thoại gọi thông, vang lên ba tiếng, nổi máy.

“Xin chào, tôi là Nhâm Viện Viện, cho hỏi ai thế?”

Ánh nắng ấm áp truyền qua ống nghe, gần như đốt nóng tới chỗ Trần Ngan, anh hơi ngừng lại một chút.

“Xin chào cô Nhâm, tôi là người của đại đội khu giao cảnh, tuần trước cô đã báo án với tôi.”

“A... xảy ra chuyện gì sao?”

Giọng cô nghe có chút lo lắng, Trần Ngan rũ mắt xuống nhìn phong bì trên ghế lái phụ, nói: “Không, án tử rất thuận lợi.”

“...”

“...”

Anh trầm mặt một lát, bên kia cho là anh có lời muốn nói, nên cũng trầm mặt hai ba giây, sau đó mới do dự nói tiếp: “VẬY, sau đó thì sao? Có chuyện gì nữa không?”

Anh nói: “Còn có chút chuyện kéo theo.”

Nhâm Viện Viện hít một miệng khí lạnh: “Các anh muốn bắt tôi để lấy lời khai à?”

Trần Ngan nói: “Cũng không phải, cô đã cung cấp manh mối về lệnh truy nã tội phạm của tỉnh Khóa cho cảnh sát, cấp trên gửi xuống ba vạn đồng tiền thưởng, cô ghé qua nhận đi.”

Bên kia ngừng một lúc lâu, Trần Ngan chờ đợi, vừa muốn nói thêm, Nhâm Viện Viện đã cẩn thận mở miệng: “Anh... Không phải anh muốn gạt tôi để lấy lời khai chứ?”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Quả Mâm Xôi Và Chú Chó Già* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Cửa tự động mở ra, hơi lạnh trong đồn cảnh sát ào ào phả tới, làm Nhâm Viện Viện rùng mình.

Cô thò đầu vào thăm dò, nhẹ giọng nói: “Xin chào... Tôi tới lãnh tiền thưởng...”

Ánh mắt cảnh giác của những người đang cúi đầu bỗng hợp lại trên người cô, cô nuốt nước miếng, cười vầy vầy tay.

Người đàn ông ngồi đầu tiên bên trái lên tiếng hỏi: “Cô Nhâm?”

Nhâm Viện Viện gật đầu.

Người đàn ông hít một cái, đứng lên nói: “Đi theo tôi.”

Anh mở cửa sắt bên cạnh, Nhâm Viện Viện nghiêng người đi vào, theo phía sau anh lên lầu.

Người đàn ông để tóc húi cua, cảnh phục ngắn tay mùa hè mặc trên người bó rất chặt, đường nét cơ ngực rõ ràng, anh rất cao, Nhâm Viện Viện cao một mét sáu sáu, mang giày cao gót vào cao gần một mét bảy, nhưng lúc nhìn anh vẫn phải cố gắng ngẩng đầu lên.

Hai người đi một đường đến phòng làm việc ở lầu hai, người đàn ông dẫn cô vào, lấy từ trong ngăn kéo ra hai tờ giấy, “Có mang thẻ căn cước không?”

Cô móc ra thẻ căn cước trong bao nhỏ đưa cho anh, người đàn ông hít một cái, cúi đầu viết lên giấy hai chữ, sau đó trả thẻ căn cước lại cho cô. “Ký tên vào đây.”

Cô ngoan ngoãn ký tên, anh lấy giấy về, lại híp mắt một cái.

Nhâm Viện Viện nhìn một hồi, nhìn không được cười rộ lên.

Tay người đàn ông ngừng lại một chút, nhìn về phía cô, cô liền vội vã xua tay: “Xin lỗi xin lỗi, không phải tôi cố ý.” Lúc cô cười, chiếc cài tóc bằng nhựa màu hồng phát sáng dưới ánh mặt trời. “Có phải mắt anh bị mờ không? Trông già như thế này.” Cô học dáng vẻ của người đàn ông híp mắt, còn bĩu bĩu môi.

“Có chút giống với dưới lầu nhà tôi, lão...” Cô hăm phan lại, mới nói tiếp: “Lão đầu tử*.”

(Cách gọi kính trọng các cụ già trong nhà)

Nói xong cô tự vui một mình, người đàn ông nhìn cô, một lúc thì rũ mắt xuống.

“Ký tên vào cái này nữa.”

Anh đẩy một tờ giấy khác tới, Nhâm Viện Viện nhanh chóng ký tên. Anh đứng lên, lấy một phong bì khá dày trong kết sắt đưa cho cô, “Cô kiểm tra lại đi.”

“Không cần đâu.” Cô nhìn thoáng một cái rồi cất tiền vào túi xách, nhảy cẫng lên hò reo: “Hôm nay có thể xin nhà trường nghỉ học về nhà rồi!”

Người đàn ông đứng cạnh cửa, thấp giọng nói: “Sao không cầm đi ra ngoài chơi.”

Nhâm Viện Viện trừng mắt nhìn anh: “Tiền ra ngoài chơi tôi có thể tự kiếm, cái này cho mẹ.” Cô vỗ vỗ túi.

Người đàn ông trầm mặc gật đầu.

Cô theo sau anh đi xuống lầu, đi tới phân nửa, Nhâm Viện Viện từ phía sau thò đầu nhìn anh: “Cảm ơn anh nha.”

“Ừm.”

Người đàn ông đưa cô một mạch tới cửa, Nhâm Viện Viện cố sức ngẩng đầu nhìn anh cười cười, “Anh tên gì vậy? Nói tôi biết đi, lần sau có việc tôi còn tìm anh.”

Người đàn ông cúi đầu nhìn cô, nhìn xuống mái tóc xõa, xuống mũi, xuống lớp áo tay lỡ màu hồng phớt ôm ngực, lại xuống tiếp một đường.

Cuối cùng anh mở miệng, lần đầu tiên không tuân theo kỉ luật sau khi được điều tới làm việc ở địa phương này.

“Trần Ngạn.” Anh nói.

“Tôi là Trần Ngạn.”

Bạn đang đọc truyện *Quả Mâm Xôi Và Chú Chó Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Nửa tháng trôi qua, cuối mùa hè đầu mùa thu, trời bắt đầu chuyển lạnh.

Nỗ lực ba tháng mùa hè của Nhâm Viện Viện đã được báo đáp —— bằng lái của cô đã có.

Lúc đó khi thi xong cô liền rời đi, chỉ có một người đi, nên cũng không ai nhắc nhở cô phải điền vào bảng buro kí, vì thế bây giờ cô phải ngồi xe đến điểm thi ở ngoại ô lấy giấy chứng nhận.

“Thật phiền phức...”

Cô lắc lắc vai đứng trong biển người đen kịt, một hàng rất dài không thể nhìn thấy điểm đầu lẫn điểm cuối.

Nhìn đồng hồ, cô đã xếp hàng hơn nửa tiếng.

Lấy điện thoại di động trong túi ra, cô lại trò chuyện với chị gái xếp cùng hàng ở đằng sau đôi cầu, do mới quen, nên không nói được nhiều chuyện lắm, nhưng cũng không hẳn là không thích.

Mọi người đều là người bình thường.

Đội ngũ dời lên phía trước một chút, cô vẫn đứng bên ngoài phòng, cửa sắt của bãi tập bên trái mở ra, một chiếc xe lái vào, làm khói bụi bốc lên một chút. Trên trần xe có gắn còi báo động, còi vẫn chưa mở, nhưng vẫn khiến đoàn người nhìn chăm chú.

Trong lúc buồn chán, một chút động tĩnh cũng có thể khiến chim cú ngẩng đầu.

Xe dừng hẳn, gạt cần hãm, tắt máy, cửa bên trái mở ra, một người đàn ông bước xuống. Rất cao, tóc húi cua, mang kính râm, áo gió màu đen không được kéo lại, lộ ra bộ cánh phục màu xanh bên trong.

Như lão đại ra sân trong phim ảnh, chỉ thiếu là không có đàn em đi phía sau.

Nhâm Viện Viện chỉ nháy mắt mấy cái liền nhận ra, đột ngột hướng về phía anh vẫy tay: “Trần Ngan!”

Trần Ngan đang đi thẳng vào văn phòng thì ngừng lại một chút, anh hí hóp một cái, rồi đi về phía cô.

Bóng người màu đen kia từ mảng đất vàng đi tới, tốc độ không nhanh, Nhâm Viện Viện nghiêng đầu nhìn anh bước tới trước mặt, cười nói: “Không ngờ có thể gặp anh ở đây, anh tới đây làm gì thế?”

Trần Ngan chỉ vào bên trong, “Làm ít chuyện.”

Nhâm Viện Viện vẫy vẫy tờ giấy trong tay, “Tôi tới lấy giấy chứng nhận, xếp hàng lâu lắm rồi.”

Trần Ngan tháo kính râm xuống, nói: “Với ai?”

Nhâm Viện Viện sừng sốt, khi phản ứng kịp, liền bật cười một tiếng: “Với anh với anh, mau, đưa tôi bốn đồng rưỡi.” *

Về mặt Trần Ngan vẫn trì độ.

(Câu chuyện “bốn đồng rưỡi”: đây đại khái là câu chuyện cười trào lưu trên mạng xã hội Trung Quốc, hể nhắc tới thì bạn trẻ nào cũng biết, nhưng vì Trần Ngan già rồi, nên mặt vẫn đờ ra như thế)

Nhâm Viện Viện lại dời lên trước hai người.

Trần Ngan liếc nhìn hàng người nối dài từ đầu đến cuối, nói: “Cô về thế nào.”

Nhâm Viện Viện nói: “Ngồi xe buýt, ở đây cũng không bắt được xe.”

Trần Ngan nhìn đồng hồ đeo tay, mang kính râm, “Tôi chờ cô đi.” Anh chỉ ra phía sau: “Xếp hàng xong thì quay lại trước xe chờ tôi.”

Nhâm Viện Viện do dự một chút, nói: “Như vậy có được không?”

Trần Ngan ừ một tiếng, “Tiện đường.”

Nhâm Viện Viện gật đầu.

“Được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Quả Mâm Xôi Và Chú Chó Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Sau khi lấy được giấy chứng nhận, Nhâm Viện Viện ngoan ngoãn đứng bên cạnh xe đợi gần mười phút, Trần Ngan mới ra ngoài.

Mở cửa xe, anh ném bọc đồ trong tay ra ghế ngồi phía sau, tay vịn vào cửa, vừa muốn nói gì với Nhâm Viện Viện, bên cạnh bỗng có một chiếc mô tô lao ra, phóng sát qua người cô.

Nhâm Viện Viện khẽ kêu một tiếng.

Mô tô lạng lách nghiêng nghiêng ngã ngã, hai người đàn ông ngồi trên xe cười ha ha quay đầu lại nhìn, tên nhuộm tóc vàng nhìn Nhâm Viện Viện đang co vai huýt sáo một tiếng.

Trần Ngan bình tĩnh nhìn hai kẻ kia gạc chống mô tô, anh cời áo gió và cánh phục ném lên ghế ngồi phía sau, lộ ra áo thun màu trắng lót bên trong.

Anh nhìn đồng hồ, nói với Nhâm Viện Viện: “Chờ tôi năm phút.”

Cô che cánh tay bị sướt da, mím môi, không rõ chuyện gì gật đầu một cái.

Trần Ngan trong tầm mắt của cô chậm rãi đi tới bên cạnh hai người đang khóa xe, nói với tóc vàng: “Là cậu lái xe?”

Tóc vàng liếc mắt đánh giá anh: “Mày là ai?”

Ngữ tức của Trần Ngan cũng không nhanh, giọng nói rất bình thản, anh nghiêng người chỉ Nhâm Viện Viện đứng phía sau, nói: “Cảm phiền tới nói xin lỗi.”

Tóc vàng cười giễu một tiếng.

Tên đeo xích vàng bên cạnh đẩy vai Trần Ngan một cái, “Con mẹ nó, mày chưa cún à?”

Trần Ngan cúi đầu thấp xuống.

Ba giây.

Nhâm Viện Viện hoàn toàn không thấy rõ động tác của anh, trước mắt nhoáng lên, tên đeo xích vàng đã gục xuống đất, còn tên tóc vàng đã bị anh dùng chiêu siết gáy tiêu chuẩn, một tay trói quặt áp hấn lên tường.

Tốp người vẫn đang xếp hàng xôn xao một trận, nhưng không ai dám tiến lên.

Trước rất nhiều ánh mắt, Trần Ngan đi tới trước xe, nhấc tóc vàng vẫn không ngừng giãy dụa lên nắp ca-pô, rồi giờ hấn về phía Nhâm Viện Viện.

“Con mẹ nó, mày...” Tóc vàng chặt vật quay đầu lại lờm anh, còn chưa nói dứt câu, Trần Ngan đã rũ mắt xuống, lực tay lại siết mạnh hơn một chút.

“A a a a ——”

Tiếng hét thảm thiết, Nhâm Viện Viện không khỏi lùi lại nửa bước.

Tiếng hét khiến đoàn người chú ý, cửa lầu trên ban công xa xa mở ra, có hai ba người mặc cánh phục chạy về phía này.

Cô căn môi nhìn gương mặt không có biểu cảm của Trần Ngan, lại nhìn tóc vàng, nửa cúi người xuống cẩn thận nói: “Anh... Anh nên xin lỗi thì tốt hơn, tôi sẽ chấp nhận.”

Trần Ngan nhìn cô một cái.

Cô không khuyên anh đừng làm vậy, cũng không chọn xem mình là người ngoài cuộc.

Cô nói hấn xin lỗi đi, cô sẽ chấp nhận.

Trần Ngan nở nụ cười thấp thoáng.

Bạn đang đọc truyện *Quả Mâm Xôi Và Chú Chó Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Cuối cùng tóc vàng cũng nói xin lỗi.

Trần Ngan giao hấn cho hai viên cảnh sát vừa chạy tới, lại chỉ về phía tên đeo xích vàng đang cuộn tròn trên đất, nói: “Bên kia còn một người.”

“Ôi, anh Trần, phải nói thế nào đây... chúng tôi không phụ trách chuyện này, không thể xử lý được.”

Trần Ngan vỗ vai người đang nói, đáp: “Kiểm tra bọn họ thử xem, xét người rồi chuyển cho đội Nghiêm tra khảo.”

Những lời này vừa vang lên, trong nháy mắt nhóm người đã hiểu rõ.

Tóc vàng giãy mạnh hai cái, mắt quét qua bộ cánh phục trên hàng ghế phía sau xe, quắc mắt nhìn Trần Ngan chòng chọc, Nhâm Viện Viện bỗng dưng

phải ánh mắt kia, cô khẽ rùng mình.

Nhóm người lại nói thêm đôi câu, Trần Ngan ngồi vào trong xe, thắt giây an toàn, anh thò đầu ra nói thêm: “Có thể còn giấu trong xe, đem toàn bộ về đồn.”

“Xin anh Trần yên tâm!”

Tại đơn vị phụ trách cấp giấy tờ xe rất ít khi gặp phải loại việc này, hai người nhún tóc vàng xuống, trả lời rất vang dội. Trần Ngan rút đầu về, khởi động xe, chạy lên đường lộ.

Trong xe trầm mặc một trận, một lát sau, Trần Ngan mở miệng: “Cô tìm phía dưới thử xem, hình như trong xe tôi có một lọ Vân Nam Bạch Dược*.”

(Một loại thuốc Bắc, có dạng xit và dạng bột, dùng để hoạt huyết, làm tan máu tụ, giảm sưng, giảm đau, giải độc)

Nhâm Viện Viện làm như thờ phào nhẹ nhõm, cười nói: “Không sao đâu, cũng không đau lắm.”

Trần Ngan nhìn cô một cái.

Sự trầm mặc lại phủ xuống, Nhâm Viện Viện nhận ra anh không phải là một người thích nói chuyện, nhưng chuyện này không quan trọng lắm.

Cô thích nói.

Nhìn một hồi thấy ngộp ngạt, cô cẩn thận mở miệng: “Trần Ngan...”

Trần Ngan lại nhìn cô một cái.

Nhâm Viện Viện nói: “Cám ơn anh, vừa rồi thật đẹp trai!”

“...”

Trần Ngan bị lời thoại mang đậm phong cách thiếu nữ thanh xuân này làm ngệt thở một chút, lúc lâu sau, mới yên lặng gật đầu.

Nhâm Viện Viện quay đầu lại nhìn lướt qua bộ cảnh phục trên hàng ghế phía sau, để cùng một chỗ với áo gió, bảng tên lại vừa vụn ra ngoài, cô gãi gãi mặt, hỏi: “Tại sao anh phải còi áo?”

Đường giao với một khúc ngoặt, Trần Ngan đánh tay lái nói: “Quần áo không hợp quy củ.”

Nhâm Viện Viện cười hi hi nói: “Cởi ra là đánh người được sao? Lách kẽ hở pháp luật, anh không phải là cảnh sát tốt của nhân dân nha.”

“...”

Xe dừng lại trước đèn đỏ, có Nhâm Viện Viện nhắc nhở anh một câu, Trần Ngan liền đưa tay ra ngoài cửa sổ xe tháo còi báo động xuống. Vừa quay đầu, thấy Nhâm Viện Viện nhìn mình chăm chăm, anh đưa còi báo động cho cô.

“Nặng quá...” Nhâm Viện Viện nhận lấy, lật qua lật lại xem, cô bỗng tiến lại gần nói: “Ừm, Trần Ngan, tôi có thể mở xem thử không? Chỉ một lát thôi, chút xíu cũng được.”

Mắt cô sáng long lanh nhìn anh, phần tóc mái ngay ngắn đung đưa trên chân mày, hơi lệch lên phía trước, như con sóc ôm quả hạch trong rừng.

Con sóc nhỏ nói, tôi muốn ăn cái này, chỉ liếm thử một chút thôi cũng được.

Bàn tay đang nắm tay lái của Trần Ngan hơi thả lỏng, cặp mắt già nua mở lớn hơn một chút, nhìn cô cười khẽ một tiếng: “Cô có thể mở.”

Sóc nhỏ hoan hô một tiếng, bắt đầu đập quả hạch.

Trần Ngan nghiêng đầu nhìn cô lẩn qua lộn lại tìm tòi, đèn tín hiệu chín mươi giây, cô chơi mãi từ khi đèn đỏ vừa sáng đến lúc đèn xanh sáng lên, nhưng vẫn không mở được.

Xe lại chạy đi, cô ôm còi báo động, trừng mắt lên nhìn Trần Ngan.

Trần Ngan nhìn phía trước.

“Trần Ngan.”

“...”

“Trần Ngan.”

“...”

“Trần Ngan, anh cố ý!”

Anh vịn một tay lên tay lái, giờ tay kia về phía Nhâm Viện Viện: “Đưa tôi.” Cô phồng má đưa còi báo động qua.

Trần Ngan do dự một chút, thoáng nhìn cô rồi nói: “Ngồi vững vào.”

Nhâm Viện Viện nháy mắt mấy cái, không hiểu chuyện gì, ngồi thẳng dậy nắm chặt giây an toàn.

“Nhìn nhé, ở đây.” Anh dùng sức xoay rồi mở nắp đậy dưới đế ra, cũng dùng sức như vậy để kéo chốt cài dưới đế, nhấn nút bật công tắc.

Còi cảnh sát chói tai thoáng chói vang lên, trên con đường rộng lớn thừa thốt vang vọng khắp nơi, Trần Ngan giờ tay đặt còi báo động lên trần xe, đập chân ga đến số năm, xe liền lao vút, Nhâm Viện Viện sợ đến mức hít một ngụm khí lạnh.

Gió từ hai bên trút vào xe, gió lạnh đầu thu đánh tan nhiệt độ phía bên ngoài, mái tóc xõa bay loạn trong gió, tỏa ra mùi mận xôi ngọt ngào nồng nàn.

Tay phải cô nắm chặt giây an toàn, tay trái gian nan vuốt mái tóc đang bay tán loạn, trong tiếng gió rống to với Trần Ngan: “Trần Ngan! Đồ chết bầm nhà anh!”

Trần Ngan rớt cuộc cười khê một tiếng.

Xe lắc lư một chút, trong chiếc xe cảnh sát đang chạy như bay, Nhâm Viện Viện nhìn gương mặt nghiêng của anh.

Thân trên của Trần Ngan hơi nghiêng ra sau, áo lót màu trắng dán chặt vào người, phần cánh tay trên bị tay áo ngắn che khuất, phần cánh tay dưới đã bị râm nắng đôi chút, khoe miệng anh thả lỏng, dòi mắt ra phía sau, vành tai bị khuyết một nửa.

Cô nháy mắt mấy cái, tầm mắt lại quay về gương mặt của Trần Ngan, cô chỉ có thể nhìn thấy một nửa gương mặt đó, nhìn lên đôi mắt mày đen nhánh, nghiêm nghị đoan chính.

Có lẽ bật còi báo động, chờ cô chạy băng băng trên đường cao tốc như vậy là không đúng.

Cô nghĩ thế.

Nhưng giờ phút này, trông Trần Ngan —— trẻ tuổi như muốn bay lên không trung.

Bạn đang đọc truyện *Quả Mâm Xôi Và Chú Chó Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Chạy vào thành phố, Trần Ngan liền cất còi.

Anh lại khôi phục dáng vẻ không có biểu cảm gì, tìm một đầu đường thả cô xuống, Nhâm Viện Viện khom lưng nhìn vào cửa sổ xe, “Hôm nay cảm ơn anh...” Suy nghĩ một chút, cô lại nhỏ giọng nói thêm một câu: “Vừa rồi xin lỗi.”

Trần Ngan chỉ lên phía trước: “Có thể tự về chứ?”

Nhâm Viện Viện gật đầu.

Hai người chào hỏi đôi câu, rồi tạm biệt.

Không ai nói đến cách trao đổi liên lạc, khó chịu cũng tốt, suông sẻ cũng được, cũng không liên quan đến nhau, đây là sự ăn ý của những người trưởng thành, xuất phát từ hứng thú, cũng chỉ dừng lại ở hứng thú.

Tuổi tác, nghề nghiệp, bối cảnh, tương lai, tựa như một vệt nứt to lớn bất ngang trước mắt, trong hiện thực, không có tiểu thuyết tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Quả Mâm Xôi Và Chú Chó Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 9

Chẳng mấy chốc đã bước qua tháng sau, lá vàng rơi xào xạc, giữa mùa thu.

Trần Ngan thay quần áo đi ra khỏi đồn cảnh sát, ngẩng đầu nhìn trời. Ngày vẫn còn rất dài, xế chiều lúc năm giờ rưỡi lóe lên ánh sáng vàng, ánh chiều tà lười nhác nằm trên góc đường cao tốc, phản chiếu thành bức tường ngăn cách giữa hai thế giới.

Một phần buổi chiều tương tự hiện lên, Trần Ngan nhắm mắt lại.

Vết thương cũ bị nứt ra, đau âm ỷ.

Con nghiện thuốc lá lại nổi lên.

Anh mở mắt ra đi tới bãi đỗ xe, ngồi vào trong xe, châm điếu thuốc, xoay đầu xe lên đường.

Từ khi bắt đầu xuất ngũ, đội Lý đã phân chiếc xe này cho anh, anh vẫn luôn sử dụng, đến bây giờ đã tròn bảy năm, điện thoại di động còn dùng lâu hơn, chúng nó thể hiện hình dạng cuộc sống của anh, cùng anh từ từ già đi, trở thành một phần của quá khứ.

Chuông điện thoại di động reo lên.

Anh hít sâu, khói thuốc biến mất trong ánh sáng của đèn sau ô tô, anh búng tàn thuốc xuống đất, lượn xe một vòng, lái vào tiểu khu của nhà mình rồi dừng hẳn.

Mở nắp bật, điện thoại hiện lên tên của đội Lý.

Anh cau mày nhận cuộc gọi, “A lô.”

“Tiểu Trần, là tôi.”

Trần Ngan dừng xe lại, vừa tắt máy vừa xuống xe, “Mới tan ca sao lại điện thoại tôi?”

Giọng nói bên kia có chút lo lắng, “Cậu đừng về nhà trước!”

“Sao?” Trần Ngan đóng sầm cửa xe, “Nhưng tôi đã...!”

Phía sau, một trận gió kéo tới, Trần Ngan theo phản xạ xoay người lại đỡ, chiếc Motorola cũ kỹ rớt xuống đất, màn hình điện thoại vẫn nổi mấy chữ sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Quả Mâm Xôi Và Chú Chó Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Tuần lễ vàng*, Nhân Viên Viện nghỉ ngơi ở nhà, bạn cùng phòng trong kí túc xá vốn mời cô đi du lịch, nhưng lại bị cô khéo léo từ chối.

(Tuần lễ vàng: kì nghỉ Quốc khánh dài bảy ngày của Trung Quốc)

Cửa sắt vừa mở ra, Nhân Viên Viện mang theo túi xách nhẹ nhàng chạy xuống lầu.

Màn đêm vừa buông xuống, nhón chân lên, vẫn có thể nhìn thấy vài ba tia nắng chiều ở phía tây.

Cô lắc lắc quả đầu bánh bao vừa tùy ý buộc lên, nương theo ánh sáng nhạt vút rác trong tay xuống, cô vòng qua bồn hoa phía sau lầu, ngồi xổm xuống.

“Này, tao tới rồi.”

Cô vỗ vỗ tay.

Bụi cây Đông Thanh rụng lác nhè nhẹ, một lát sau, có một chú chó già* gầy trơ xương bò ra ngoài, khoe mắt chảy xệ, bị rơi mất nửa cái lỗ tai. Nó há mồm thấp giọng sủa hai tiếng, chân trước đặt lên đầu gối của cô.

“Tao làm chút canh bí đao, bới hai muỗng com, còn bỏ thêm thịt sườn nữa, mày phải ăn hết đó nha.” Cô vừa huyền thuyên vừa mở hộp nhựa, đặt xuống trước mặt nó, lại giơ tay đẩy bụi cây Đông Thanh ra, đổ thêm nước mới vào cái chậu sắt được giấu trong đó, lúc lấy chậu làm rơi ra vài cục xương

nhỏ.”Lớn tuổi rồi, cũng đừng gặm xương đầu nữa, bị rụng răng thì làm sao bây giờ, một lần hai lần không chịu nhớ, cũng không được đi đào đồng rác, vừa bẩn, mà lại không thể tiêu hóa được.”

“Lôi thôi muốn chết.” Cô lẩm ba lẩm bầm một mình, dọn dẹp sạch sẽ, sau đó gom rác để sang một bên, cúi đầu nhìn chú chó già.

“Nó... bao nhiêu tuổi rồi...”

“? !”

Trong bóng tối bỗng truyền đến giọng đàn ông, âm thanh trầm thấp, Nhâm Viện Viện sợ đến mức lông tơ trên người đều dựng lên, nhảy bật lên một cái.

“Cô Nhâm...”

Nhâm Viện Viện trừng lớn mắt lượn ra sau bồn hoa nửa vòng, tìm nơi phát ra tiếng nói.

Giữa hai tòa nhà và bồn hoa có một góc chết, rất hẹp, chỉ đủ cho một người, đáng người như Lâm Viện Viện còn không thể đi qua được ——

Trong lòng thấy bồn khoăn.

Cô dừng lại bên mép bồn hoa, từ trên cao nhìn xuống, tròn mắt há hốc mồm nhìn Trần Ngạn đang ngồi trong góc.

Máu nhỏ tí tách.

“Anh... Anh sao thế...”

Trần Ngạn khẽ nhếch miệng, giờ ngón trở cong cong chỉ chú chó già đang cúi đầu ăn cơm, nói ngắt quãng: “Nó... bao nhiêu tuổi rồi...”

Nhâm Viện Viện cứng lưỡi.

Khóe miệng anh giật giật, vết máu sền sệt chảy xuống lỗ mũi.”Tiện thể... nói một câu, dưới lầu nhà cô... không có... cụ già chơi mạt chược...”

“Anh... Anh đừng nói nữa! Có hay không có gì chứ, chuyện gì xảy ra với anh vậy? ! Sao anh lại ở đây? Anh...” Cuối cùng Nhâm Viện Viện cũng phản ứng kịp, huyết thái dương nhảy thành thạch, cô vội vã cởi áo khoát thể thao chui máu cho anh, tay giờ giữa không trung lại hoảng sợ, không biết làm thế nào hạ tay xuống.

Duyên phận này, có nên nhận hay không.

Ngừng lại một chút, cuối cùng cô cẩn thận đặt áo khoát lên bắp chân của anh.

Máu nhỏ tí tách.

“Xin lỗi... ,” Trần Ngạn ngửa đầu dựa vào tường, âm cuối mang theo giọng hơi.”Vốn là... Không muốn hù dọa cô... , nhưng tôi không còn chỗ nào để đi...”

“Anh... Trần Ngạn, anh... ,” Nhâm Viện Viện cắn răng, “Đồ chết bầm nhà anh...”

Trần Ngạn thở hắt hắt, cười khẽ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Quả Mâm Xôi Và Chú Chó Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

11.

Trong hiện thực không có tiểu thuyết tình yêu, nhưng vì sao lại có điện ảnh Hương Cảng.

12.

Trần Ngạn nói không đi bệnh viện.

Nhâm Viện Viện không lay chuyển được anh, đành phải đẩy Trần Ngạn đến trạm xá ở ngoài tiểu khu để xử lý vết thương, sau khi bôi thuốc rồi băng bó, thuận một đường kéo anh về nhà.

“Cạch.”

Chén được bung lên, bí đao thịt sườn ăn với com tẻ.

Trần Ngan yên lặng liếc nhìn hộp nhựa rỗng đặt trên tủ giày, bung chén lên và com.

Nhâm Viện Viện ngồi ở đối diện, tay đan chéo nhau nhìn anh.

Trần Ngan ăn rất nhanh, một chén com canh lớn chỉ húp sộp soạn tâm ba bốn phút, sống trong bộ đội đã quen, không sửa được.

Buông chén đĩa, anh thấp giọng nói cảm ơn, một lúc lâu sau, đối diện vẫn không có phản ứng. Trần Ngan nâng mắt nhìn, thấy một con sóc nhỏ đang chu miệng, tỏa ra mùi mấm xôi vàng mùa thu.

Anh im lặng dựa lưng vào ghế ngồi, mở bàn tay đặt trên bàn ra.

Nhâm Viện Viện hít sâu một cái.

“Anh có xin đơn vị nghỉ phép không?”

“...”

Trần Ngan sừng sốt một chút, không ngờ câu đầu tiên cô hỏi lại về chuyện này.

Từ từ, anh nói: “Trong đội biết rồi.”

Nhâm Viện Viện nói: “Anh được nghỉ bao lâu?”

Trần Ngan trầm ngâm một chút, trả lời: “Chỉ hai ngày.”

Nhâm Viện Viện nói: “Anh không muốn giải thích một chút sao?”

Trần Ngan cười cười, nói: “Một hai người trước kia có quan hệ cũ, không xử lý sạch sẽ, để người ta túm ra đây, trong thành phố này tôi cũng không quen biết ai, phần còn lại cấp trên sẽ giải quyết, không liên lụy đến cô đâu.”

Nhâm Viện Viện gõ nhẹ xuống bàn: “Ai hỏi anh chuyện này? !” Cô trừng to mắt, hơi nghiêng người lên trước: “Còn nữa, anh lấy đâu ra địa chỉ của tôi? !”

Trần Ngan dựa lưng vào ghế dựa, giọng nói có chút đều đặn.

“Thề căn cước.”

Nhâm Viện Viện cắn chặt môi dưới, cau mày nhìn anh. Một lát sau, cô chửi nhỏ một câu: “Biến thái.”

Trần Ngan cười khẽ một tiếng.

Lúc nói chuyện với Nhâm Viện Viện, dấu vết tháng năm còn đọng lại trên mặt anh bị nếp nhăn khi cười che khuất xuống, trong ánh đèn êm dịu ấm áp của phòng khách, dần dần tiêu tan vào bóng tối.

Trần Ngan ho khan dừng lại, cổ sức nhích lên phía trước, giống như Nhâm Viện Viện nghiêng người dựa vào mặt bàn.

“Sai rồi, cô Nhâm.” Anh nói: “Dùng từ không chính xác.”

Anh ở cách Nhâm Viện Viện nửa cánh tay, nhẹ giọng nói, tiếng nói trầm lắng, trêu chọc, mang theo làn gió nhẹ lúc sáu rưỡi chiều.

“Đối với em mà nói, tôi là một ‘Lão biến thái’.”

Bạn đang đọc truyện *Quả Mâm Xôi Và Chú Chó Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Ngay tối hôm đó, Trần Ngan ở lại nhà của Nhâm Viện Viện, sô pha trong phòng khách, một chiếc đệm và chăn mỏng.

Cũng may tiết thu không nặng, thể trạng của anh cũng rất tốt.

Sáng sớm hôm sau, Nhâm Viện Viện làm xong cơm sáng đặt lên bàn, chờ Trần Ngạn chạy bộ về sẽ lạng lẹ ăn hết, cô đã dọn dẹp nhà cửa xong, xuống lầu mua thức ăn.

Buổi trưa làm cơm xong, Trần Ngạn ngủ trưa dưỡng thương, Nhâm Viện Viện làm ổ bên cạnh sofa đọc sách, chơi điện thoại di động, hoặc lên weibo lướt tin tức.

Buổi chiều ra khỏi cửa, lúc về Trần Ngạn đã tỉnh, đứng trên ban công hút thuốc, buổi tối hai người vẫn tách phòng ngủ như cũ.

Sau một ngày đêm, mọi việc vẫn như lúc trước.

Thói quen lạng lẹ như bánh răng ăn khớp, không cần tập luyện, hết thấy như đã diễn ra rất nhiều lần, gặp qua rất nhiều mặt.

Có lẽ chúng ta đã chuẩn bị rất nhiều năm, chỉ để chờ đợi câu trả lời ấy.

Bạn đang đọc truyện *Quả Mâm Xôi Và Chú Chó Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

“Này.”

“...”

“Ngồi đây này.”

“...”

Trần Ngạn ngậm thuốc ngồi xuống, lỗ tai của chú chó già đang nằm trên bồn hoa phơi nắng động đậy một cái, nó liếc mắt nhìn anh.

“Cách”, bật lửa sáng lên, khói xanh uốn lượn theo làn gió. Nicotin theo gió thổi tới, chú chó già hắt hơi một cái, từ bên trái Trần Ngạn chậm chạp kéo bụng lê lên trước đầu gối.

“Xin lỗi.”

Trần Ngạn vỗ vỗ nó, đúng lúc thấy cùi chỏ đang rỉ máu, anh ngậm thuốc ngắt vài cọng cỏ, hít mát chùi sạch sẽ, chú chó già ngẩng đầu nhìn anh.

Trần Ngạn nhìn vài cọng cỏ dính máu trong tay, lại mất đối mắt với chú chó già, mờ mịt nói: “Không được sao? Ở đây đâu có giấy?”

“...”

“...”

Trần Ngạn cau mày ném cỏ vào lại bồn hoa, chú chó già chậm rãi gục đầu xuống, một người một chó trầm mặc trong ánh nắng ba giờ chiều.

Một lát sau, Trần Ngạn lại nhặt một cọng cỏ khác.

“Mỗi ngày cô ấy đều tới thăm mà à?”

“...”

Anh lại rút một điếu thuốc, bông cười khe khẽ, cúi đầu nhìn đàn kiến đang bò thành hàng trên viên gạch dưới đất, “... Cô ấy... .. Làm cơm rất ngon.”

“...”

Một lát sau, chú chó già thở hỏn hển, ho khan một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Quả Mâm Xôi Và Chú Chó Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 14

Nhâm Viện Viện mở cửa thả đồ ăn trong tay xuống, đi vòng một vòng, ánh trời chiều còn sót lại từ ban công hắt vào phòng.

Cô thờ hất một cái, gói những món ăn đã nấu xong, rửa sạch tay, cầm chìa khóa mở cửa đi xuống lầu.

Ánh chiều tà mờ nhạt.

Cô chậm rãi bước tới chỗ bồn hoa ở phía dưới cùng, vươn tay vuốt phần đầu lộ ra của chú chó già đang nằm trên bệ đá, cúi đầu hỏi: “Ở đây làm gì thế?”

Trần Ngạn nhìn cô, lơ đãng thuốc trong tay.

Vết thương trên người anh đã khá hơn một chút, gập đầu gối ngồi trong miệng hốc nhỏ hẹp, dựa lưng vào bồn, đầu gát lên chân của chú chó già phía trên. Một người một chó ngồi chung một chỗ, khỏe mắt đều hẹp dài, đều khuyết một phần tai, trong mắt đều có gió sương, có rượu đục, có vẻ bản khoăn và cả yên bình.

Nhâm Viện Viện đứng nhìn một hồi, cũng chậm rãi ngồi xuống bồn hoa

Trần Ngạn nhả ra một làn khói, nói: “Sao em tìm được tôi ở đây?”

Nhâm Viện Viện cúi đầu nhìn người dưới mặt đất, bĩu môi: “Ai tìm anh chứ.”

Trần Ngạn cười cười: “Sao biết tôi ở đây?”

“Không biết.” Nhâm Viện Viện nói, “Cho dù có biết.”

Chú chó già phía sau thờ dài, Trần Ngạn quay đầu lại nhìn nó một cái, nói: “Lúc đó em muốn nói nó đúng không,” anh quay đầu nhìn về phía Nhâm Viện Viện: “Nói tôi giống nó.”

“...”

Nhâm Viện Viện chột dạ gãi gãi mũi.

Trần Ngạn dập tắt điếu thuốc, ngược mặt nhìn phía trước, một lát sau, cô cũng nhìn ra xa.

Gió đẩy mây bay chậm rãi, chú chó già phía sau hít thở không nhanh không chậm, trong yên lặng, tất cả dường như không còn chuyển động nữa, lặng lẽ chờ đợi.

Nhâm Viện Viện rất ít khi trầm mặc như vậy, do đó sự xuất hiện của nó, luôn có một vài ý nghĩa bất đồng.

Có lẽ là một trận đấu, cũng có lẽ là một sự quyết định.

Thời gian lắng đọng, không nói một lời, đến khi hình dạng của mây trên trời thay đổi tới lần thứ ba, Nhâm Viện Viện bỗng mở miệng.

“Trần Ngạn, anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Trần Ngạn ngừng lại một chút, nói: “Ba mươi.”

Nhâm Viện Viện gật đầu: “Trước kia là vũ cảnh à?”

Trần Ngạn lắc đầu, “Bộ đội đặc chủng, từng chiến đấu ở biên giới.”

Cô hiểu kỳ, lại tiếp tục hỏi: “Vậy sao lại bị điều tới đây công tác?”

Trần Ngạn chỉ tai phải của mình, nói: “Sau khi lỗ tai bị thương thì lãng tai, kiểm tra sức khỏe hằng năm không đạt tiêu chuẩn, nên bị đẩy xuống. Địa phương thì được chọn bất kỳ, lúc đầu không phải ở đây, khi nhân rồi còn sửa chữa vài thứ.” Trần Ngạn nói: “Dù sao làm gì cũng như nhau.”

Nhâm Viện Viện chậm rãi nói: “A, vậy anh sửa chữa này nọ, rất thành thạo sao?”

“...”

Anh dừng một chút, rũ mắt xuống nói: “Tạm được.”

Nhâm Viện Viện hít sâu một cái, nhìn lên trước, sau đó chậm rãi nói: “Trần Ngạn, máy sưởi trong nhà tắm của tôi bị hỏng rồi.”

Trần Ngan nói: “... Tôi biết.”

Nhâm Viện Viện nói: “Anh... Anh có thể sửa giúp tôi một chút không...”

Trần Ngan im lặng nở nụ cười.

“... Được.”

Anh nói.

Trong tiếng cười của anh có một chút cảm xúc, hai người đều đã hiểu, tại Nhâm Viện Viện ứng phó, cô quay đầu nhìn anh, phát hiện anh cũng đang nhìn cô. Cô bèn nhẹ nhàng nói: “Nó luôn luôn... hổng...”

“...”

Dưới trời chiều, ánh sáng trong con ngươi của chú chó già bị hai bóng người nhập lại che khuất. Nó run run lỗ tai, cuối cùng nghe được một âm thanh trầm thấp, “Anh nhớ rồi.”

Nhâm Viện Viện xin thề, giây phút kia, từ đôi mắt đó, cô đã nhìn thấy tuổi trẻ bay lên, giống như nửa tháng trước, như lúc anh chở cô chạy như bay trên con đường cao tốc.

Bạn đang đọc truyện *Quả Mâm Xôi Và Chú Chó Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Ngày trôi qua bình thản.

Ăn cơm, đọc sách, dưỡng thương, ngủ, chẳng mấy chốc, Trần Ngan từ hai ngày đã ở thành hai tuần.

Ở lại thì phải mua thêm đồ đạc, tuy Trần Ngan không thể về nhà, nhưng vẫn mang thẻ lương trên người, sinh kế lâu dài, một căn nhà nhỏ đều được chia đôi, mỗi ngày dậy sớm nhìn đồ đạc khắp phòng của mình, Trần Ngan đều phải chế nhạo hai câu, làm Nhâm Viện Viện tức giận đá anh một cái.

Tuy thỉnh thoảng miệng lưỡi của Trần Ngan cũng có chút màu sắc, nhưng cách sinh hoạt vẫn trầm lặng nhặt nhều.

Anh thật sự như ông nội của cô, trên tay chỉ có một cái máy ghi đơn cũ nhất, năm con số, wechat cũng không biết dùng, đến weibo còn phải nhờ Nhâm Viện Viện bắt tay chỉ giáo. Thông thường, anh như con gấu to lớn nằm ổ trên chiếc ghế vì tính nhỏ bé, mang một cặp kính cận, híp mắt kẻ sát màn hình huỳnh quang.

Mỗi lần như thế, Nhâm Viện Viện đều bị tư thế này của anh chọc cười, cô mới vui vẻ một chút, anh đã tóm lấy cô hôn, cuối cùng tỉ số là năm mươi năm mươi, phần lớn thời gian Nhâm Viện Viện đều không thắng được.

Trường học lại khai giảng học kì thứ hai, cô hẹn bạn bè ra ngoài dạo phố, đứng trong nhà vệ sinh đeo kính áp tròng, Trần Ngan đã ăn uống đầy đủ, ôm cánh tay dựa cửa nhìn cô.

“Nhâm tiểu thư, em ăn mặc như tiên nữ là để đi tìm ai?”

“Không nói cho anh.”

Nhâm Viện Viện đeo kính áp tròng, nhìn anh một cái, mảnh kính rơi xuống tròng mắt trong khoảng nửa giây, sau đó cố định trước con ngươi.

Trần Ngan vẫy tay gọi cô: “Qua đây.”

“Anh lại muốn làm gì đó?” Cô trừng lớn mắt ngẩng đầu nhìn anh, còn chưa kịp nói hết câu đã bị anh tóm lấy, ngay cả tiếng hừ câu kính cũng bị nuốt trọn.

Trên người Trần Ngan có mùi sữa tắm giống với cô, nhưng vẫn bất đồng.

Luôn luôn bất đồng, đàn ông...

Môi lưỡi chạm vào nhau.

Trong tiếng nước xối xả, lớp áo bó chặt trước ngực cô dính sát vào người anh, nhiệt độ ẩm áp dưới áo ba lỗ trắng của Trần Ngan truyền đến, tay anh đặt trên lưng cô, vuốt ve, từ từ đi xuống dưới...

“A!”

Nhâm Viện Viện véo mạnh anh một cái.

Trần Ngan cười buông tay ra, thấy gương mặt cô hơi ửng đỏ, anh quay đầu lại nhìn mình trong gương một chút, lau khóe miệng, giọng nói rất nhàn nhả. “Xong rồi, anh để em hôn đến hoa mắt rồi.” Anh nhìn Nhâm Viện Viện đang luống cuống tay chân chùi miệng, thoải mái nói: “Em không muốn tới trễ chứ.”

Nhâm Viện Viện nhìn rồi nhìn, cuối cùng hung hăng đấm anh một cái.

“Trần Ngan! Đồ chết bầm nhà anh!”

Trần Ngan cười khề một tiếng, ấn tay cô lên tường, tiếp tục bức cung: “Nói, đi gặp ai, hả?” Dứt lời, giống như lưu manh khêu khêu cằm của cô.

Nhâm Viện Viện tròn mắt, lại nhìn không được bật cười, tiếp tục châm lửa, cô biết anh đang nói đùa, cô muốn nói thật với anh, lại muốn nói: Trần Ngan, anh đừng nhỏ mọn như thế chứ.

Suy nghĩ một chút, cô vừa định mở miệng, lão Motorola trong phòng khách của Trần Ngan bỗng vang lên. Nó rút xuống đất, lại bị mẻ thêm một chút, nhưng vẫn kiên trì thực hiện chức trách.

Trần Ngan cười buông cô ra, đi nhận cuộc gọi, thấy tên hiển thị trên điện thoại, nụ cười của anh vụt tắt, anh nói vâng hai câu, sau đó cúp máy, quay mặt sang, lại là một Trần Ngan như lúc mới gặp gỡ.

Sương chiều nặng nề, gió sương tràn đầy mắt.

“Làm sao vậy?”

Trần Ngan đi tới sờ mái tóc dài thẳng mượt của cô, ngón tay lướt qua chiếc cài tóc màu hồng nhạt, “Đi chơi đi, không tra khảo em nữa.” Anh giúp cô mở cửa, Nhâm Viện Viện có chút lo lắng nắm lấy cánh tay anh, Trần Ngan cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mí mắt của cô.

“Đừng ra ngoài chơi trễ quá.”

Nhâm Viện Viện còn muốn nói thêm, nhưng Trần Ngan khề đẩy cô một cái. Qua cửa sắt, giày cao gót loạng choạng nện xuống nền xi măng của hành lang, tạo ra những tiếng vang kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Quà Mâm Xôi Và Chú Chó Già* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Bởi vì nhớ Trần Ngan, Nhâm Viện Viện cũng không cùng bạn đi chơi đến khuya, nhưng khi về tới nhà, dĩ nhiên anh đã không còn ở đây.

Nhâm Viện Viện căm ghét sự thật dĩ nhiên này.

Cô bỏ quần áo vừa mua xuống, gọi điện thoại, tắt máy, bước xuống lầu tìm, vẫn không có ai, lượn một vòng, xe của anh cũng không còn ở đó.

Cô thậm chí còn đón xe đến đồn của anh, trực ban nghe cô nói là tìm Trần Ngan, thì đều nói thời gian xin nghỉ phép của anh Trần vẫn chưa dùng hết.

Có một viên cảnh sát nhỏ đưa cô ra ngoài, còn tự mình gọi xe cho cô, cuối cùng khuyên cô: “Chị dâu, chị đừng vội, có lẽ anh Trần chỉ ra ngoài uống rượu với người ta, điện thoại di động không điện được, chị cũng biết cái điện thoại rôm của anh ấy rồi đấy, từ thời đại nào không biết, bên này chúng tôi cũng sẽ giúp chị tìm thử, chị về nhà chờ anh ấy một chút nhé.”

Chị dâu.

Nhâm Viện Viện ngồi trên xe, gấp đến độ sắp khóc, lại suyt chút nữa bật cười, cô là sinh viên vừa qua năm hai đại học, bị một người đã làm cảnh sát gọi là chị dâu.

“Tôi đâu có già như thế...” Cô co người ngồi trên ghế sau của taxi, cố gắng kìm nước mắt, cắn chặt môi dưới.

Tài xế không biết rốt cuộc cô muốn đi đâu, nghe thấy câu “chị dâu” lúc cô lên xe, nên cũng không dám hỏi nhiều, cũng không tính phí chờ, nhanh chóng chở cô rời đi, ngừng ngừng chạy chạy, cúi đầu ngẩng đầu, cảnh sắc đã hoàn toàn thay đổi.

Nhâm Viện Viện nhìn ngoài cửa sổ, ngáy người một lúc, nói: “Su phụ, đây là đâu?”

Tài xế không quay đầu lại: “Ồ... cô đi đâu?”

“Tôi... , !!! Ngừng, ngừng xe, ngừng xe!” Cô bỗng trừng lớn mắt, vỗ cửa xe cuống quýt kéo ví tiền, đưa cho người đằng trước một tờ năm mươi đồng, đẩy cửa xe rồi xuống xe ngay lập tức.

Xe chạy tấp nập, đèn nê ông rực rỡ, giày cao gót nện xuống rồi lại nâng lên.

Trung tâm tẩy dục.

Phòng đánh mặt chược.

Bãi đỗ xe nhỏ.

KTV.

Phòng gọi đầu.

Điểm đứng đường.

Quán bar.

Lại là một trung tâm tẩy dục.

Ánh đèn ngũ sắc lấp lánh bị bỏ lại phía sau, cô cắn răng chạy lên phía trước, đuổi theo vệt sáng màu vàng kim chọt lóe lên kia, chạy xuyên qua khu đèn đỏ*.

(Khu đèn đỏ: là khu vực ăn chơi, tập trung nhiều vũ trường, quán bar, phố “đèn mờ”)

Sợ sệt, hèn nhát, biết thân biết phận.

Giày cao gót nện xuống đất, đập nát một vài từ, vứt bỏ một vài từ.

Vòng qua một góc hẻm tối đen, Nhâm Viện Viện thở hổn hển nửa ngồi xồm xuống, cẩn thận trốn dưới chân tường nhìn lên, bốn người bên trong cùng đưa lưng ra ngoài hẻm, vây quanh một người đàn ông nằm trên đất.

Mấy người nói chuyện với nhau đôi câu, tóc vàng đứng nghiêng với đầu hẻm chọt xoay nửa người, làm lộ ra một đôi giày da.

Số 43, da màu đen, dính máu, lúc sáng Nhâm Viện Viện còn nhìn thấy nó trên tù giày.

Cô bịt miệng thật chặt.

Phải làm gì đó.

Bảo cảnh sát thì quá chậm, phải... nhanh làm gì đó.

Cô buộc bản thân phải há miệng hít thở, chống đôi chân như nhũn ra, đứng dậy nhìn bốn phía, trong làn nước mắt mờ mịt cố gắng nhớ lại.

Làm gì đó, làm gì đó, nghĩ nhanh một chút... Nhanh lên một chút!

Có cái gì... Có...

Đúng rồi!

Cô bỗng giậm chân, lau nước mắt trên mặt, quay đầu chạy về phía bãi đỗ xe nhỏ cách đó hai mươi mét.

Thời gian bị kéo dài vô hạn, phổi đau đớn như vỡ ra, ngay cả lúc chạy tám trăm mét khi thi tốt nghiệp thể dục, Nhâm Viện Viện cũng không cố gắng chạy như thế. Cô chạy như bay đến bãi đỗ xe, tìm được chiếc xe kia, dựa theo trí nhớ, tay run run tháo còi báo động hít trên trần xe xuống.

Thời gian thờ đốc cũng không có, cô lập tức chạy vội trở về, vừa chạy vừa dùng sức mở nắp đậy dưới đế, làm như Trần Ngạn kéo mạnh chốt cài, mở còi báo động.

Tiếng còi báo động chói tai thoảng chốc vang dội, trong âm thanh điên cuồng gào thét, cô như ôm ấp bát thuốc tiên, dưới nền ánh sáng xanh đỏ, chạy như bay trong màn đêm không người kiểm soát.

Em phải cứu anh.

Linh hồn đang lên tiếng.

Cho dù sức lực yếu ớt, cho dù cách thức ngu xuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Quả Mâm Xôi Và Chú Chó Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Chạy về trước con hẻm tối, Nhâm Viện Viện cắn răng hít còi báo động lên trần của một chiếc xe Buick ở ven đường. Cô vịn tường đi vào trong nhìn, trong hẻm tối đen như mực, nhóm người đã chạy sạch, chỉ còn lại một chiếc bóng đen nằm trên đất.

Cô chạy hai ba bước tới. "Trần Ngạn?" Cô ngồi xồm xuống, cố gắng nâng đầu đối phương lên. "Trần Ngạn, Trần Ngạn!"

Huyết thái dương của cô đập thành thạch, đại não căng to ra, thể lực bị tiêu hao quá mức khiến đầu cô choáng váng, người trên đất dường như không có cảm giác, cô thử lay lay hai cái, nhưng vẫn không thể làm anh tỉnh lại.

Nước mắt lần theo vài thứ chảy đến khóe miệng, đọng thành một vệt đen trên khóe môi, mặn mặn, lại đắng chát, chiếc váy tao nhã bị mồ hôi thấm ướt, lộ ra dây áo bên trong, lớp trang điểm lem luốc, tất cả đều trông thật lộn xộn.

Cô cắn răng vịn vào tường đứng dậy, bước ra khỏi hẻm muốn tìm người giúp đỡ, nhưng tia sáng vừa lọt vào mắt, cô đã bị người ta quát lớn, ấn chặt cổ tay lên xe.

"Không được nhúc nhích! Thành thật cho tôi!"

"Không... Anh bắt tôi làm gì? Anh..."

"Đừng nói nhiều!"

Mắt bị bịt kín, còng tay đập lên cổ tay.

"Trần Ngạn! Anh chờ đã! Anh làm rồi, tôi không phải là người ở đây! Trần Ngạn, anh ấy vẫn còn trong hẻm... không phải đâu...!"

Nhâm Viện Viện giãy dụa kịch liệt.

"Đàn bà nơi này đều nói như vậy! Không được vùng vẫy! Mau thành thật cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Quả Mâm Xôi Và Chú Chó Già* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18

"Họ tên."

"Nhâm... Nhâm Viện Viện."

"Giới tính"

"—— Nữ."

"Người ở đâu?"

"..."

"Tại sao lại đứng đường?"

"..."

“Tôi đang hỏi cô đó, trả lời đi!”

Cô khóc òa một tiếng: “Trần Ngạn, tôi muốn gặp Trần Ngạn!”

Viên cảnh sát trước mặt quát một tiếng, “Đừng giả vờ với tôi! Thành thật khai báo đi!”

Căng thẳng lâu như vậy, Nhâm Viện Viện hoàn toàn không chịu nổi, cô vô lực ngồi trên ghế, hai tay vòng quanh đầu gối, khóc thút thít, đáp: “Tôi... Tôi không làm cái này... Thật... Tôi muốn gặp Trần Ngạn...”

“Trần Ngạn... Anh ta ức hiếp em...”

Cửa phòng thẩm vấn bỗng nhiên mở ra, viên cảnh sát và Nhâm Viện Viện cùng nhìn sang, một người đàn ông trung niên sờ sờ mũi, vẫy tay với viên cảnh sát rồi nhường lối, Trần Ngạn bó một cánh tay đi vào.

“Trần Ngạn!”

Nhâm Viện Viện trừng lớn mắt, bỗng nhảy xuống ghế nhào vào lòng anh, vết thương cũ chùng dưới vết thương mới, Trần Ngạn bị cô đụng phải, khẽ rên một tiếng.

“Anh... anh sao rồi? Sao anh lại thế này? Lúc trước, lúc trước hôn mê thế nào? Đã khỏe chưa? Anh...” Nhâm Viện Viện như một con sóc nhỏ đang vênh mũi ngửi tới ngửi lui, vừa hỏi vừa sờ soạng, đôi mắt bị nước rửa sạch nhìn anh chăm chú.

Người đàn ông trung niên vừa mở cửa kia thấy Trần Ngạn có chút quần bách, thì nhướn mày nói: “Sao thế, không nói chuyện làm mỗi câu với vợ cậu à?”

Nhâm Viện Viện bỗng trừng lớn mắt.

Trần Ngạn vội ho một tiếng, lờ mờ người đàn ông một cái, đối phương lại chẳng mấy may lo sợ, nói với Nhâm Viện Viện: “Chuyện này... là thế này thưa cô bé, có nhớ lần trước Tiểu Trần đã bắt được hai người vận chuyển “bột trắng” không, chúng tôi thử tra xét, dự định sẽ dọn dẹp sạch sẽ, đúng lúc đơn vị bên này cũng đang tính đến việc chỉnh đốn, nên hai bên chúng tôi bên hợp tác, để Tiểu Trần làm mỗi dụ chúng ra. Cô bé không cần lo lắng, chỉ cần cậu ta không quấy phá nữa, chuyện này sẽ không có lần sau.”

“...”

Ánh mắt mà Trần Ngạn nhìn người đàn ông rất kinh khủng.

Đoạn nói chuyện này, Nhâm Viện Viện phải tiêu hóa rất lâu, một lát sau, cô chậm rãi nói: “Nói cách khác... chuyện này, chú biết,” cô chỉ người đàn ông trung niên; “Anh biết,” cô lại chỉ viên cảnh sát vừa thẩm vấn mình; “Anh cũng biết.” cô nhìn Trần Ngạn.

“Chỉ có tôi không biết?”

“...” Trần Ngạn nuốt nước bọt, tiến lên hai bước, dùng cánh tay lạnh lạnh ôm lấy cô, cúi đầu ở bên tai cô nói: “Viện Viện, có gì về nhà nói, được không? Về nhà rồi thương lượng... Ui da ——!”

Anh hít không khí một tiếng.

Nhâm Viện Viện cắn vành tai của anh.

“Tôi...” Cô sụt sịt mũi, “Tôi phải về nhà cho chó ăn rồi, cái người họ Trần kia không được phép về nhà.” Cô cầm lấy túi xách đặt trên bàn, lau nước mắt, lúc xoay người còn hung tợn bồi thêm một câu: “Về nhà cũng không được ăn cơm!” Nói xong cũng không quay đầu lại, ra khỏi cục cảnh sát.

Trần Ngạn giật mình đứng tại chỗ.

Người đàn ông trung niên bên cạnh thở dài, đập một cú vào sau vai anh: “Nhìn cái gì vậy, đuổi theo mau!” Trần Ngạn gật đầu với ông một cái rồi chạy ra khỏi cục cảnh sát. Người đàn ông lắc đầu với viên cảnh sát đang cầm sổ thẩm vấn.

“Đáng đời thằng nhóc này phải độc thân tới ba mươi.”

Hai người lại lăm bằm vài câu, sau đó xoay người đi ra ngoài, đóng cửa phòng thẩm vấn lại.

Kết thúc.

Trong màn đêm yên tĩnh, tất cả lại an bình như lúc đầu, dưới lầu, xa xa có thể nghe thấy vài tiếng khắc khẩu, một lời một kéo, nói hết khói lửa của nhân gian.

~Hết~

Bạn đang đọc truyện *Quả Mâm Xôi Và Chú Chó Già* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

